

СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З ЮНЕСКО

Шейко Валерія Іванівна,

студентка 2 курсу факультету міжнародних економічних

відносин та туристичного бізнесу,

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

lerasheiko13@gmail.com

Збереження культурної спадщини є важливим завданням будь-якого періоду в історії. Сучасний світ переживає багато локальних конфліктів, суперечок між державами, актуальним є питання тероризму. У ході будь-яких військових дій культурні об'єкти перебувають під загрозою знищення. Тому світова спільнота розуміє необхідність у захисті культурної спадщини.

Сучасні процеси трансформації економічних, політичних та соціальних пріоритетів в Україні супроводжуються пробудженням національної самосвідомості та духовного відродження. В цих умовах особливої актуальності набуває вивчення та осмислення наявного історичного досвіду. Сповна це стосується дослідження проблем охорони, збереження і використання історико-культурної спадщини – важливого чинника розвитку національної культури, що визначає духовний потенціал українського суспільства та його державну ідеологію.

Одним з головних завдань ЮНЕСКО є ідентифікація, захист, збереження та передача майбутнім поколінням культурної та природної спадщини усього світу. Активна діяльність в рамках членства в цієї організації сприяє довготривалому збільшенню міжнародного авторитету країни-учасниці, посиленню її впливу у важливих сферах суспільної діяльності людства [2].

Україна набула членства в ЮНЕСКО 12 травня 1954 року. Ця непересічна подія вплинула на її історію. Отже, станом на сьогодні її членський «стаж» в Організації є досить вагомим – він складає вже понад 65 років.

Членство України в ЮНЕСКО стратегічно орієнтоване на сприяння розширенню міжнародного співробітництва вітчизняних наукових, освітніх і культурних інституцій шляхом забезпечення їх участі у програмній діяльності організації. Різнобічна взаємодія з ЮНЕСКО може слугувати прикладом успішної участі України в діяльності міжнародних організацій [1].

Участь нашої країни у програмній діяльності ЮНЕСКО дає змогу вітчизняним фахівцям виконувати різного роду проекти у сфері компетенції, отримувати стипендії, гранти, обладнання, науково-технічну інформацію, консультативну допомогу та забезпечення за рахунок організації, брати участь у міжнародних заходах.

Внесення культурних та природних об'єктів України до списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО має неабияке значення як в плані поширення інформації про Україну, так і поглиблення міжнародного співробітництва та інтеграції [1].

Враховуючи багатогранність культурного та природного багатства України, здійснюється активна робота щодо збільшення представленості визначних українських пам'яток у списку всесвітньої спадщини. Станом на сьогодні від України до списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО включено 7 об'єктів. Безумовно, таке скромне представництво національного історико-культурного надбання України у списку всесвітньої спадщини аж ніяк не відображає внесок українського народу в світову культуру. Тож маємо активніше і наполегливіше працювати над розширенням цього списку.

На погляд автора, список не може обмежуватися лише цими пам'ятками, бо на території нашої країни є багато інших цінних об'єктів, які мають унікальне значення та потребують охорони. Проаналізувавши перелік об'єктів, що номінується на включення до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, так званий Попередній список, з метою уникнення дублювання номінацій можна розглянути питання про виключення з Попереднього списку наступних об'єктів: Бахчисарайський палац Кримських ханів (2003); Миколаївська астрономічна обсерваторія (2007); Комплекс пам'яток Судацької фортеці 6-16

ст. (2007).

Отже, співпраця України з ЮНЕСКО сприяє розвитку міжнародного гуманітарного співробітництва українських інституцій, а відтак, зміцненню національного інтелектуального потенціалу та його інтеграції в регіональні та глобальні науково-технічні і культурно-освітні процеси.

Участь України в програмній діяльності ЮНЕСКО, крім доступу до інтелектуального потенціалу організації, запозичення корисного досвіду, дозволяє використовувати певний матеріальний ресурс для проведення в нашій державі міжнародних заходів по лінії ЮНЕСКО [2].

Необхідно також активізувати роботу щодо включення пам'яток до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО та здійснити перегляд так званого Попереднього списку на предмет наявності необхідної документації.

На сьогодні, Україна має необхідний досвід та відповідний потенціал, для того, щоб разом з іншими державами-членами ЮНЕСКО здійснювати пошук шляхів для зміцнення інтелектуальної та моральної солідарності людства, а відтак – створення гуманітарних підвалин всеохоплюючої системи міжнародної безпеки та стабільності.

Список використаних джерел:

1. Зорінець С. Ю. Україна в ЮНЕСКО: перспективи співробітництва та діяльність щодо внесення об'єктів до Списку Всесвітньої спадщини. *Вісник Державного Університету. Маріуполь*, 2015. № 9. С. 71–79.

2. Офіційний сайт Міністерства закордонних справ України. Співробітництво України з ЮНЕСКО. URL: <http://mfa.gov.ua/ua/aboutukraine/international-organizations/unesco> (дата звернення 27.09.2019).

Науковий керівник: Алексєєва Тетяна Іванівна, доцент кафедри туристичного бізнесу та країнознавства Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, канд. екон. наук, доцент.